

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/1876 en 07/1875 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 15 februari 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 januari 2007 heeft de Minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1.1. Appellant heeft eerder op 2 augustus 2000 om toelating als vluchteling verzocht. Bij besluit van 6 december 2000 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen, doch aan hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend, omdat zijn verwijdering van bijzondere hardheid zou getuigen in verband met de algehele situatie in Afghanistan. Het door appellant tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij beslissing van 16 juli 2001 niet-ontvankelijk verklaard, welke beslissing met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 21 augustus 2003 in rechte onaantastbaar is geworden.

Op 28 juli 2003 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij besluit van 18 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deze aanvraag afgewezen. Het tegen deze afwijzing ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 21 februari 2006 ongegrond verklaard. Met de uitspraak van de Afdeling van 23 mei 2006 is de beslissing in rechte onaantastbaar geworden.

Op 4 december 2006 heeft appellant de bij besluit van 10 januari 2007 afgewezen aanvraag ingediend.

2.1.2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is de staatssecretaris bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de staatssecretaris bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een

verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2.1.3. Door te overwegen dat, omdat het beroep is gericht tegen een beslissing op een herhaalde aanvraag, de rechter zal toetsen of aan die aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd, is de voorzieningenrechter er ten onrechte aan voorbijgegaan dat geen sprake is van een herhaalde beslissing, indien het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit ziet op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en het eerder genomen – en in rechte onaantastbaar geworden – besluit ziet op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Het betreft immers een andere verblijfsvergunning asiel. Aangezien het besluit van 10 januari 2007 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd betreft en het besluit van 18 mei 2005 een aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, is de beslissing op de aanvraag van 4 december 2006, geen herhaalde, waarvoor het in de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1 (www.raadvanstate.nl) uiteengezette beoordelingskader geldt.

2.1.4. Het besluit van 6 december 2000 kan, reeds omdat appellant daaraan een verblijfsstatus ontleent, niet worden aangemerkt als een afwijzende beschikking, zodat de beslissing op de aanvraag van 4 december 2006 in dat opzicht evenmin als een herhaald besluit kan worden aangemerkt.

2.1.5. Uit het vorenstaande volgt dat de voorzieningenrechter de aanvraag van 4 december 2006 ten onrechte als herhaalde heeft aangemerkt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop, behoeven de grieven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, nu uit het vorenoverwogene eveneens volgt dat de minister de aanvraag van appellant ten onrechte met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht heeft afgewezen en dat een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag ten onrechte achterwege is gebleven, het beroep tegen het besluit van 10 januari 2007 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 februari 2007 in zaak no. AWB 07/1875;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de Minister van Justitie van 10 januari 2007, kenmerk 0008.02.8009;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

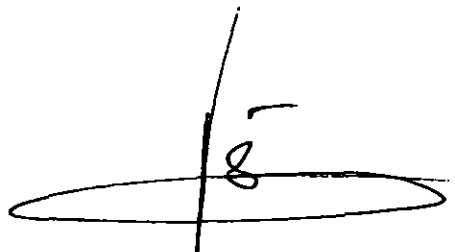
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

284-534.

Verzonden: - 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 1876 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 1875 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 15 februari 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. A. Spel, advocaat te Alkmaar,

tegen:

de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 4 december 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 10 januari 2007 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 11 januari 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het beroep de werking van het besluit niet opschort. Verzoeker heeft op 11 januari 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 1 februari 2007. Verzoeker is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

zaaknummer: AWB 07/1876 (voorlopige voorziening)
AWB 07/1875 (beroep)

2

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86 Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 Verzoeker heeft eerder, op 2 augustus 2000 en op 28 juli 2003, aanvragen gedaan om toelating als vluchteling respectievelijk om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft beide aanvragen afgewezen bij besluiten van respectievelijk 6 december 2000 en 18 mei 2005. De beroepen tegen de afwijzende besluiten op deze aanvragen zijn bij respectievelijke uitspraken van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 15 augustus 2003 (Awb 01/38624) en van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 21 februari 2006 (Awb 05/23214), ongegrond verklaard. Laatstgenoemde uitspraak is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 23 mei 2006 (200602124/1) bevestigd. Verzoeker is in het bezit geweest van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf, met ingang van 2 augustus 2000 en geldig tot 2 augustus 2001.
- 2.4 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn (herhaalde) aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoeker wil graag scheiden van zijn echtgenote, die daar niet mee akkoord gaat vanwege de schande die dat met zich meebrengt. De familie van verzoekers echtgenote heeft nauwe banden met de Taliban en verzoekster en haar familie zullen ervoor zorgen dat de Taliban hem zal vermoorden. Verzoeker zal bij terugkeer naar Afghanistan worden vervolgd en streng worden bestraft door de Taliban voor het hebben en verhuuren van pornografische videobanden. Verwezen wordt hiertoe naar het algemene ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van februari 2006 (hierna: het ambtsbericht van februari 2006). Daarnaast is – blijkens de door verzoeker overgelegde informatie – de situatie in Afghanistan zodanig verslechterd dat verweerder niet heeft kunnen besluiten om geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren.
- 2.5 Verweerder heeft de aanvraag, onder verwijzing naar de eerdere afwijzende asielbesluiten van 6 december 2000 en 18 mei 2005, op grond van artikel 4:6 Awb afgewezen. Verzoeker heeft geen nieuwe feiten dan wel veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb aangevoerd. Er is voorts geen sprake van schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De door verzoeker overgelegde informatie geeft geen aanleiding om het niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghanistan onredelijk te achten.
- 2.6 Verzoeker heeft hier – samengevat en voor zover relevant – het volgende tegen ingebracht. Verweerder heeft ten onrechte gesteld dat er geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 Awb. Subsidiair stelt verzoeker zich op het standpunt dat verweerder, nu het asielrelaas geloofwaardig wordt geacht, nader onderzoek had moeten laten doen door de minister van Buitenlandse Zaken omtrent de eventuele strafvervolging van verzoeker. Verzoeker vreest voor schending van artikel 3 EVRM in verband met vervolging van de zijde van de Taliban. Verweerder heeft ten onrechte geoordeeld dat er geen aanleiding is om een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghanistan te voeren.

zaaknummer: AWB 07 / 1876 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 1875 (beroep)

3

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.7 Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager ingevolge artikel 4:6 Awb gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.
- 2.8 Het toetsingskader voor de rechter van een beslissing op een herhaalde aanvraag wordt bepaald door artikel 4:6 Awb. De rechter dient te beoordelen of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden en behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden en behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.
- 2.9 Verzoeker is op getrouwd met Deze gebeurtenis is weliswaar voor het eerdere afwijzende asielbesluit van 18 mei 2005, maar de aangevoerde problemen die hij met haar heeft gekregen, zijn opgekomen na dat besluit. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de aangevoerde huwelijksproblemen geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn in de zin van artikel 4:6 Awb. Redengevend is dat op voorhand is uitgesloten dat deze gestelde problemen kunnen leiden tot een ander oordeel dan verwoord in voornoemd besluit, nu zij zijn gelegen in de privé-sfeer. Bovendien is onvoldoende onderbouwd dat verzoeker door zijn echtgenote geterroriseerd wordt, omdat hij van haar wil scheiden. Uit het door verzoeker overgelegde proces-verbaal van aangifte van vernieling blijkt slechts dat verzoeker zijn echtgenote verdenkt van vernieling van zijn auto. Deze verdenking wordt echter op geen enkele manier bevestigd. Dat de familie van verzoekers echtgenote verzoeker zal aangeven bij de Taliban is daarom niet aannemelijk geworden, zodat deze grond evenmin kan worden aangemerkt als een nieuw feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb.
- 2.10 De stelling van verzoeker dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de Taliban voor het destijds in hebben en verhuren van pornografische videobanden, kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb. In haar uitspraak van 21 februari 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, ten aanzien van verzoekers vrees te worden vervolgd vanwege de verhuur van pornografische videobanden, geoordeeld dat:

"... verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging van de zijnde van de Taliban heeft (gehad) in de zin van het Vluchtelingenverdrag."

zaaknummer: AWB 07/1876 (voorlopige voorziening)

AWB 07/1875 (beroep)

4

Aangezien:

"Verweerder heeft ... niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat eiser een, naar plaatselijke maatstaven onevenredig zware bestraffing, dan wel een discriminatoire bestraffing, verband houdende met één van de in artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag genoemde vervolgingsgronden, boven het hoofd hing vanwege de verhuur van verboden videobanden."

- 2.11 Met deze uitspraak (die is bevestigd door de Afdeling in haar uitspraak van 23 mei 2006) is derhalve vast komen te staan dat niet aannemelijk is dat verzoeker voorafgaande aan zijn vlucht, noch ten tijde van de uitspraak van de rechtbank, gegronde vrees had voor de Taliban vanwege het verhuren van pornografische videobanden. Dat uit het algemene ambtsbericht van februari 2006 blijkt dat de huidige machthebbers islamitische wetgeving hanteren en rechtspreken volgens de sharia, dat vonnissen die onder het Taliban regime zijn uitgesproken zonder nieuwe rechtsgang ten uitvoer worden gelegd en dat het bezit en het verhuur van pornovideobanden streng worden bestraft, kan hier niet aan afdoen. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, heeft immers overwogen dat hetgeen eiser voorts ter zitting heeft aangevoerd over de huidige situatie in Afghanistan onvoldoende aanknopingspunten biedt om tot een ander oordeel te komen. Uit het algemene ambtsbericht van februari 2006 komt evenmin naar voren dat de rechtsgang en de wijze van bestraffen (door de Taliban) in Afghanistan ten opzichte van de situatie ten tijde van het algemene ambtsbericht inzake Afghanistan van juli 2005 is verslechterd, hetgeen door de gemachtigde van verzoeker ter zitting is erkend.
- 2.12 Ten aanzien van verzoekers stelling dat de situatie in Afghanistan zodanig is verslechterd dat verweerder hierin aanleiding had moeten zien om een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghanistan te voeren, overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.13 Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft verzoeker in de aanvraagfase verwezen naar het algemene ambtsbericht van februari 2006 alsmede de volgende stukken overgelegd:
- een rapport van Human Rights Watch van januari 2006;
 - een brief van Amnesty International aan de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 26 juni 2006;
 - een rapport van International Crisis Group van 2 november 2006;
 - een rapport van United Nations Security Council van 4 december 2006;
 - een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 december 2006.
- 2.14 De Afdeling heeft reeds in haar uitspraak van 8 november 2001 (kenmerk: 200104464/1, JV 2002, 12) overwogen dat voor de beoordeling van de vraag of verweerder een categoriaal beschermingsbeleid achterwege kan laten, bepalend is dat verweerder een ruime beleidsvrijheid heeft. De verantwoording over het gebruik van de bevoegdheid tot het al dan niet geven van tijdelijke bescherming dient primair te geschieden ten overstaan van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De voorzieningenrechter kan een dergelijk besluit niet anders dan terughoudend toetsen, te meer nu het hier de afschaffing van een eerder gevoerd categoriaal beschermingsbeleid betreft. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 4 februari 2003 (kenmerk: 200206105/1) geoordeeld dat de beslissing van de minister om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, de

zaaknummer: AWB 07 / 1876 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 1875 (beroep)

5

rechterlijke toets kan doorstaan. Gelet op het vorenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers niet langer geïndiceerd was.

- 2.15 Voor zover verzoeker in beroep heeft verwezen naar de hierboven in rechtsoverweging 2.12 genoemde stukken en daarmee heeft betoogd dat verweerder, gelet op de in die stukken genoemde omstandigheden, gehouden is (wederom) een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, volgt de voorzieningenrechter verzoeker hierin niet. De door verzoeker overgelegde stukken leiden, gelet op voornoemd toetsingskader, niet tot het oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten tot het afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan, zoals in het bestreden besluit is gemotiveerd.
- 2.16 Gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen, concludeert de rechtbank dat verweerder de aanvraag onder verwijzing naar de eerdere afwijzende besluiten heeft kunnen afwijzen op grond van artikel 4:6 Awb.
- 2.17 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.18 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.19 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Bestissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.P. van der Lelie, voorzieningenrechter, en op 15 februari 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. P.C. Ypma, griffier.

Afschrift verzonden op:

Coll: AHZ

15 FEB. 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eenstudeerend afschrift
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

Varnebroek 17, 1815 HA Alkmaar, Telefoon: (072) 515 47 17, Fax: (072) 511 10 22, E-mail leijennandoe@leijennandoe.nl

Mr M.J.A. Leijen
Mr R.S. Nandoe
Mr A. Spel

Juridisch medewerkster
Drs K.E.M. de Wit

website: www.leijennandoe.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1489-C	14 MRT 2007
ZAAKNR. 200701849	
AAN: P.W. de Roon	
BEHANDELD: DD:	PAR:

IND. 008.02.8009

Voorzitter Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State (Vreemdelingenzaken)
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

tevens per fax (070-365 13 80)

onze ref.:

uw ref.: 200701849

inzake: hoger beroepschrift

/ min. van Justitie

Alkmaar, 14 maart 2007

Hoogedelgestrenghe heer, vrouwe,

Hierbij zend ik u in tweevoud een hoger beroepschrift namens verder te
noemen appellant. Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd om het
hoger beroep namens hem in te dienen.

Hoogachtend,

A. Spel
gemachtigde

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake

verblijvend in AZC Zwaeloo aan de Gelpenberg 17 (7854 TA) te Aalden,
verder te noemen appellant,
gemachtigde: mr. A. Spel,
advocaat te Alkmaar (Varnebroek 17 1815 HA Alkmaar)

tegen

de minister van Justitie,
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag,
verder te noemen verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, medewerker bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
Den Haag.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd om dit hoger beroep namens
hem in te dienen.

1. Achtergronden

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag,
nevenzittingsplaats Haarlem, d.d. 15 februari 2007, welke op diezelfde datum door de
rechtbank per post aan partijen is verzonden (Awb 07/1875, productie 1). In de bestreden
uitspraak is het beroep van appellant ongegrond verklaard.

2. Grievan**Grief 1**

De rechtbank heeft ten onrechte niet beoordeeld of het ambtsbericht van februari 2006 en
de door appellant overgelegde rapporten, welke zijn genoemd in r.o. 2.13, als nova
moeten worden beschouwd. De rechtbank is, zonder eerst te toetsen aan artikel 4:6 Awb,
inhoudelijk op de zaak ingegaan. In r.o. 2.14 en 2.15 oordeelt de rechtbank dat de rechter
slechts marginaal mag toetsen of verweerder terecht heeft bepaald dat er geen categoriaal
beschermingsbeleid hoeft te worden gevoerd. Hetzelfde geldt volgens de rechtbank voor
de vraag of dit beleid opnieuw moet worden ingevoerd. Pas in r.o. 2.16 oordeelt de
rechtbank, onder verwijzing naar de voorgaande rechtsoverwegingen, dat er geen sprake
is van nova en dat de zaak dus kon worden afgewezen op grond van artikel 4:6 Awb.

De rechtbank had eerst de vraag moeten beantwoorden of de in 2.13 genoemde
rapportages als nova moeten worden beschouwd.

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

14 MRT 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

LEIJEN & NANDOE**ADVOCATEN**

- 3 -

De rechtbank had moeten oordelen dat de namens appellant overgelegde informatie wel als nova moeten worden beschouwd. Nu verweerder in eerste aanleg heeft gesteld dat er geen nova aanwezig zijn, had de rechtbank de beschikking van 10 januari 2007 moeten vernietigen en het beroep gegrond moeten verklaren.

Grief 2

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in r.o. 2.15 dat de door appellant overgelegde stukken niet tot het oordeel leiden dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten tot het afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan.

Appellant stelt dat uit de overgelegde rapporten blijkt dat de algemene situatie in Afghanistan is verslechterd (zie ook aanvulling op zienswijze d.d. 9-1-2007). Verweerder oordeelt ten onrechte dat de situatie in Afghanistan niet wezenlijk anders is dan in het ambtsbericht wordt beschreven. De rechtbank had moeten oordelen dat verweerder zijn oordeel onvoldoende heeft gemotiveerd.

Conclusie

Appellant stelt dat de rechtbank te Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, het beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard. De uitspraak is in strijd met het motiveringsvereiste. Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door appellant ingestelde beroep d.d. 11 januari 2007.

Alkmaar, 14 maart 2007

mr. A. Spel
advocaat / gemachtigde

producties:

1. uitspraak rechtbank Haarlem d.d. 15 februari 2007